

ἢ ἀντιστώματα ἐπεχείρησαν καὶ εἰσαγάγωσι τὰς ὕλας ταύτας εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὅπερ δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ ταύτας καὶ ἦν ποσότητα ἀπαιτεῖται. Ἡ ἀπόπειρα ἐπέτυχε καὶ οὕτως κατορθώθη ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ταύτης μάλιστα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τῆς διφθερίτιδος, νὰ ἀφαιρεθῇ ἓν μέρος τῆς καταστρεπτικῆς τῆς δυνάμεως θὰ ἐξερχόμεθα τῶν ὀρίων τοῦ περιοδικοῦ, εἰς ἠθέλωμεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν ἐξέτασιν ὅλων τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διὰ τοῦ ὄρου ἐρεύνης. "Ὅταν μάλιστα ληφθῇ ὑπὲρ ὄψει

ὅτι διὰ νὰ κατανοηθῶσι πλήρως αἱ ἐπιστημονικαὶ βίσεις αὐτῆς ὑπάρχει ἀνάγκη μίᾳ μεγάλῃ ἐρεύνης. Τοῦτο δὲν εἶναι καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὸν κοινὸν ἀνθρώπον. Ἄξιόσημειωτον εἶναι μόνον νὰ γίνῃ ἐξ πάντων σαφές, ὅτι μία ὁροθεραπεία δὲν σημαίνει τὴν εἰσαγωγὴν δηλητηρίου εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς βλάβην του ἀλλὰ τὴν εἰσαγωγὴν ὕλων αἰτίνας εἶναι εἰς θέσιν νὰ καταστρέψωσι τοὺς φοβρωτέτους ἐχθρομας τὰ τὰ ἀθνεγεία; προκαλοῦντα βακτηρίδια. ("Ἔπεται συνέχεια)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

TOY GOETHE

"Ἡ φύσις! Μᾶς περιβάλλει καὶ μᾶς κρατεῖ πανταχόθεν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὴν δύναμιν νὰ θέσωμεν τὸν πόδα ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῆς ἢ νὰ εἰσελθῶμεν εἰς αὐτὴν ἓν βῆμα περισσότερον. Χωρὶς νὰ τὸ ζητήσωμεν καὶ χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ μᾶς δέχεται εἰς τὴν δίνην τῆς, μᾶς ὠθεῖ εἰς τὸν χορὸν τῆς μέχρις ὅτου μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς κοπώσεως.

Αἰωνίως παράγει νέους τύπους. Τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν, οὐδέποτε εἶχον μέχρι τοῦδε ὑπάρξει τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν. τὸ πᾶν εἶναι νέον καὶ ὅμως τὸ πᾶν εἶνε τὸ αὐτό!

Ζῶμεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ ὅμως τῆς εἶμεθα ξένοι. Ἀδιακόπως ἀσχολεῖται μὲ ἡμᾶς χωρὶς ὅμως νὰ μᾶς ἀποκαλύπτῃ τὸ μυστικὸν τῆς. Συνεχῶς ἐνεργοῦμεν ἐπ' αὐτῆς, ἀλλὰ πάντοτε ἀνευ ἀπολύτου ἐξουσίας.

Φαίνεται, ὅτι ἔχει διαθέσει τὸ πᾶν πρὸς χάριν τοῦ ἀτομικοῦ καὶ οὐδόλως λαμβάνει ὑπόψει τῆς τὰ άτομα. Πάντοτε κατασκευάζει, πάντοτε καταστρέφει καὶ ὅμως ἡ ἀποθήκη μένει ἀνεξάντλητος.

"Ἡ ζωὴ τῆς εἶνε εἰς γόνιμος τοκετός, ἀλλὰ τόσων τέκνων ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ;

Μοναδικὸς καλλιτέχνης ἐκ τῆς ἀπλῆς ὕλης, ἐκ τοῦ στοιχείου σύρει τὰς πλέον ἀξιόσημειώτους ἀντιθέσεις. Ἄνευ ἐμφανοῦς προσπαθείας ἐπιτυγχάνει τὴν ἀνωτέραν τελειότητα, τοὺς πλέον ἀκριβεῖς τύπους. Ἐκαστον τῶν ἔργων τῆς ἔχει μίαν προσωπικότητα. Πάντα τὰ ἐν αὐτῇ φαινόμενα προέρχονται ἐκ τόσων διαφόρων συλλήψεων καὶ ὅμως τὸ πᾶν δὲν εἶναι ἡ ἓν.

Εἶναι ὁ πρωτεργάτης ἐνὸς θεάματος, αὐτὴ ἔχει ἄριγε ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ ἴδῃ; Δὲν τὸ γνωρίζομεν καὶ ἐν τούτοις ἂν αὐτὴ τὸ δίδει, τοῦτο συμβαίνει δι' ἡμᾶς, οἵτινες κατέχομεν μίαν κακὴν θέσιν.

"Ἡ ζωὴ, τὴν ὁποῖαν διακρίνει τις ἐν αὐτῇ εἶναι αἰώνιος γένεσις, κίνησις καὶ ὅμως δὲν προχωρεῖ. Αἰωνίως μεταμορφοῦται καὶ δὲν γνωρίζει σταθμούς. Τὸ νὰ σταθῇ εἶναι μία ἰδέα τὴν ὅτιον ἀγνοεῖ καὶ εἰς τὸ ἀκίνητον ἔχει προσάψει τὴν κατάραν τῆς. Εἶνε σταθερὰ. Ἡ πορεία τῆς εἶναι καθωρισμένη, αἱ ἐξαιρέσεις τῆς εἶναι σπάνιαι καὶ οἱ νόμοι τῆς ἀναλλοίωτοι.

Μὲ ὅλους ἡμᾶς παίζει ἐν παίγνιον καὶ ἴδιον περισσότερον ἡμεῖς κερδίζομεν τόσον

περισσότερον είναι αυτή περιχαρής. Τὸ παίγνιον της εἶναι μυστηριώδες.

Διὰ πλείονας τοῦ ἐνὸς συμπαίκτης τὸ παίγνιον ἔχει τελειώσει πρωτοῦ φανεῖ, ὅτι οὗτοι ἔπαιζον.

Ἄρεσκειται εἰς τὰ ὄνειροπολήματα. Ἐ-

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΚΝΕΡ

Ὁ διάσημος Γερμανὸς ποιητὴς—τυνθέτης. Ἐγεννήθη τῷ 1813 ἐν Λειψία, ἀπέθανε δὲ τῷ 1883 ἐν Βενετία. Εἶναι ὁ συνθέτης τῶν ἀριστουργημάτων Τάνχόιζερ, Λόεγγκριν, τὸ πλοῖον φάντασμα, οἱ ἀρχιτραγουδισταὶ τῆς Νορεμβέργης ἢ τετραλογία κλπ, Ἔργα του φιλοσοφικά: Τὸ καλλιτέχνημα τοῦ μέλλοντος 1850, Ὅπερα καὶ Δράμα 1861, Τέχνη καὶ Θερησκεία 1880 καὶ ἄλλα.

κεῖνον, ὅστις καταστρέφει ταῦτα ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τιμωρεῖ, ὅπως θὰ ἔκαστος ὁ πλέον σκληρὸς τύραννος. Ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἀκολουθεῖ μὲ ἐμπιστοσύνην τὸν

σφίγγει εἰς τὴν ἀγκάλην της μὲ μητρικὴν τρυφερότητα.

Τὰ παιδιὰ της οὐδέποτε τὰ ἐλογάριασε. Εἰς οὐδένα ἐμφανίζεται ὡς φιλάργυρος, ἀλλ' ἔχει τοὺς ἐκλεκτοὺς διὰ τοὺς ὁποίους εἶναι σπάταλος. Ἡ προστασίατης χορηγεῖται εἰς ὅτι εἶναι μέγα.

Αὐτὴ ἐφεῦρεν τὰς ἀνάγκας, διότι ἀγαπᾷ τὴ κίνησιν. Ἐκάστη ἀνάγκη εἶναι μιὰ εὐεργεσία. Μία ἀνάγκη ἐπὶ πλέον εἶναι πηγὴ τέρψεων ἐπὶ πλέον.

Ἐκάστην στιγμὴν λαμβάνει ὁρμὴν διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν πλέον μακρὰν σταδιοδρομίαν καὶ εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἔχει ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ της,

Εἶναι αὐτὴ ἡ ματαιότης, ἀλλὰ οὐχὶ δι' ἡμᾶς.

Ἐπακούομεν εἰς τοὺς νόμους της, ἀκόμη καὶ ὑπερασπιζόμενοι κατ' αὐτῶν.

Δρώμεν μετ' αὐτῆς ἀκόμη καὶ ὅταν ἐπιθυμοῦμεν νὰ δρασώμεν κατ' αὐτῆς.

Ἐξ ἐκάστου δώρου της κάμνει μιὰν εὐεργεσίαν, ἀφοῦ προηγουμένως κατέστησε τοῦτο ἀπαραίτητον. Βραδύνει διὰ νὰ ἐπιθῶν μὴθῆ, σπεύδει διὰ νὰ μὴ χορτάσῃ ποτέ.

Δὲν ἔχει ποσῶς εὐγλωττίαν καὶ ὁμῶς δημιουργεῖ γλώσσας καὶ καρδίας εἰς τὰς ὁποίας αἰσθάνεται καὶ ὀμιλεῖ.

Εἶναι τὸ πᾶν. Ἀμοίβεται μόνη της, ὅπως καὶ τιμωρεῖται. Δίδει εἰς ἑαυτὴν χαρὰς, ὅπως καὶ λύπας. Εἶναι τραχεῖα καὶ ὁμως λεπτὴ, χαρίεσσα καὶ ὁμως τρομερά, ἄνευ δυνάμεων καὶ ὁμως παντοδύναμος Ἐν αὐτῇ ὑπάρχει πάντοτε τὸ πᾶν. Παρελθὸν, μέλλον τὰ ἄγνοεῖ. Τὸ παρὸν της εἶναι αἰωνιότης,

Εἶναι καθολικὴ καὶ ὁμως πάντοτε ἡμιτελής. Τὸ ὄχημα διὰ τοῦ ὁποίου ταξιδεύει εἰς τοὺς ἐξοχὰς εἶναι τὸ παντοτινὸ της ὄχημα.

Εἰς ἕκαστον χαρίζει μιὰν μορφήν ἣτις δὲν εἶναι ἢ μόνον δι' αὐτὸν.

ὑπὸ χίλια ὀνόματα, χίλιους ὄρους κρύπτεται πάντοτε ἡ ἰδία.

Αὐτὴ μὲ εἰσήγαγε, αὐτὴ θὰ μοῦ δείξῃ καὶ τὴν ἐξοδον. Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν.

Ἄς μὲ ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν της. Δὲν θὰ μισήσῃ τὸ ἔργον της. Δὲν ἐμίλησε ποσῶς δι' αὐτήν, Ὅχι. Τὸ ἀληθές, τὸ ψευδές. αὐτὴ ἢ ἰδία τὸ εἶπεν. Εἰς αὐτὴν ἐπομένως ὁ δὲ λόγος, εἰς αὐτὴν ὅλος ὁ ἔπαινος.

GOETHE